

[Sigsgaard.]

drivende, og forskellen bliver altså større og større. Med andre ord: vort samfund synes at blive mindre og mindre retfærdigt, hvis man ved mere retfærdighed forstår en mere ligelig fordeling af dets goder.

Jeg håber meget på, at de tal, jeg her har nævnt, og som jeg ikke tidligere har set offentliggjort, gennem pressen og på anden måde bliver offentligt tilgængelige. Så vil lønmodtagerne kunne se, hvordan deres realløn holdes nede. De vil kunne se, hvor falske påstandene om de alt for høje lønninger er. De vil kunne se, at det er helt andre steder, det er galt.

Regeringen holder fast ved besparelser på 600 mill. kr. Jeg har tidligere påvist, at besparelser i almindelighed — jeg tænker ikke her på militæret — rammer mindre-bemidlede befolkningsgrupper hårdest, fordi de er mest afhængige af den offentlige service. De konkrete besparelser skal jeg ikke gå ind på, før finanslovsforslaget kommer til behandling i næste uge; men det skal understreges, at besparelserne har en kontraktiv virkning på betydelig mere end de 600 mill. kr., idet også en række afledede indkomster jo bliver inddraget. Dermed truer besparelserne ligesom skatte- og afgiftsforhøjelserne beskæftigelsen, og det er ikke så helt små skatte- og afgiftsforhøjelser, en almindelig lønmodtager vil komme ud for. Tjente han efter skattefradrag 22.000 kr. — det svarer til 26.700 kr. før skattefradrag — skulle han efter forslaget til udskrivningslov betale en samlet skat på 22,7 pct. Men da kommuneskatten gennemgående stiger et par procent, kommer han til at betale over 24 pct. i stedet for de 22,7. Det bliver en stigning på nemt op imod 500 kr. Er han så steget 10 pct. i indkomst — og det tyder det jo på at gennemsnitsindkomsterne er steget — betyder det en yderligere skattestigning på måske 1.000-1.500 kr. Momsstigningen kommer oveni med 300-400 kr., når kompensatorerne er indregnet. Den samlede skattebyrde vil altså nemt komme til at stige med fra 2.000 til 2.500 kr. Den

lønstigning, der bliver tilbage, efter at alle disse forhøjelser er betalt, svarer ikke så nær til prisstigningerne. Alt tyder derfor på, at hans og de fleste andres realløn vil blive mindre end året før. Det vil komme til at svide meget hårdt for alle, men mest for dem, der efter en vis reallønsstigning gennem en række år har bundet sig til store udgifter ved afbetalingskøb, køb af fast ejendom osv. Der bliver virkelig tale om forbrugsneds-kæring. Det kan igen føre til arbejdsløshed for endnu flere, og så er den for alvor gal.

De tal, jeg har nævnt, er selvfølgelig kun omtrentlige, men de er chokerende nok, hvis de bare er nogenlunde rigtige. Jeg synes, finansministeren skylder tinget og befolkningen en oversigt over, hvad den faktiske totalbeskatning vil være for forskellige indtægtsgrupper i skatteåret 1968-69 i forhold til indeværende år, såfremt regeringens forskellige forslag gennemføres. Folk har et rimeligt krav på at vide, hvor de står, så de kan planlægge spareårene under den ny regering.

Regeringen hævder, at den øgede vægt, den agter at lægge på finanspolitikken, skulle bevirke en nedsættelse af renten. Det må tiden jo vise. Men hvis det virkelig er regeringens hensigt at omlægge den økonomiske politik, burde den ikke være meget tilbage for ændringer i landbrugspolitikken. Nu skal landbruget have gunstigere lånemuligheder; men når det sker på baggrund af den eksisterende struktur, kan man næsten være sikker på, at landbrugets forrentningsprocent vil blive endnu lavere. Det vil afføde nye krav om statsstøtte, der så igen vil medføre forøget produktion af varer, som der i forvejen ikke kan skabes tilstrækkelig afsætning for. Priserne vil derfor dale yderligere og endnu mere støtte blive nødvendig. Det kan simpelt hen ikke blive ved med at gå. Man kan ikke fortsat opretholde en helt forældet struktur. Engang havde Danmark masser af selvstændige kobbersmede. Tænk, om staten havde ydet kæmpebeløb, så vi stadig kunne have alle kobbersmede i behold. Det ville jo have